

Even Krijten 12

W.M.G. Querelle

K.S.G. Lunetten, Utrecht

Zo kan het ook

Renate is één van mijn leerlingen die niet zo best past in de traditionele wiskunde die ik noodgedwongen in 4-leao doe. Bovendien is ze van het type dat niet accepteert dat het maar moeizaam gaat, hetgeen haar humeur niet ten goede komt. Nijdasserig vraagt ze me of het nu zo goed is en ik hoop dan vurig dat ik ja kan zeggen.

Vandaag ging het trouwens gesmeerd en hadden we beiden nergens last van. We zijn bezig met tan 20 = en na veel doen en uitproberen meen ik te mogen constateren, dat we er iets van snappen. En wanneer je de kunst machtig bent kun je lekker sommetjes maken en ze gaan nog goed ook.

Helaas zal over een maand ook dit voor haar behoren tot de grote rijstebrijberg, waarachter voor haar niet luilekkerland ligt. Begrijpen terwijl we het samen doen is één; onthouden iets geheel anders.

Sinds een half jaar heeft ze een vriendje. Niet zo maar één voor naar de disco, nee het gaat al wat verder; ze breid een trui voor hem. John is een fervent honkballer en dus wordt het er één in de clubkleuren met aan de voorkant een ingebreide honkballer. Nu was er geen patroon te krijgen, maar dat is niet zo'n probleem. Ze neemt een goed plaatje van een honkballer en trekt het over op ruitjespapier. Ieder ruitje telt voor een steek en vol goede moed wordt begonnen.

Helaas, na een pen of twintig is het toch echt duidelijk dat het plaatje veel te klein wordt. Ze haalt het breiwerk uit, pakt nieuw ruitjespapier en begint de honkballer twee keer zo groot uit te tekenen. De eerste paar naalden geven goede hoop, maar na een paar uur ploeteren moet ze zichzelf toegeven dat het resultaat te veel afwijkt van het getekende voorbeeld; hij wordt veel te plat.

Wordt ze nu nijdig? Smijt ze de boel in een hoek en laat ze haar bekende "Nou hoor, 'ken 't toch niet" horen? Ik was er niet bij maar een feit is dat ze het weer uithaalt, geen oplossing weet en daarom maar vast aan het achterpand begint, dat zal effen worden.

Tegen de tijd dat het af is heeft ze een oplossing bedacht. De honkballer wordt op de juiste maat getekend op een groot vel papier. Het papier wordt langs de lijnen op het achterpand geregen. Als alle lijntjes vastliggen, wordt het papier eraf gescheurd en begint ze op de trui uit te tellen hoeveel steken en toeren er in de figuur zitten. Het resultaat ziet u hierboven.

Moraal: Liefde overwint alles.